

[Aksel Larsen.]

andre grunde vil advare imod, at man fortsætter med at lege med tanken om generelt forbud mod visse strejker, lockouter og om oprettelse af en arbejdsretlig voldgiftsdomstol. Jeg tror, der vil blive langt mere af det, man kalder uro på arbejdsmarkedet, hvis man forsøger at klare historien på den måde. Man bør derfor lade være.

Det er en besynderlig interesse, de forslagsstillende partier udviser for at få etableret strejkeforbud for arbejderne og fagforeningerne og for at få fastslået, at arbejdernes lønforhold skal ordnes ved hjælp af en tvungen voldgift. Det synes jeg passende man enten kunne lade falde eller også udvide til et generelt synspunkt vedrørende alle samfundslivets områder.

I øvrigt tager man meget fejl, når man taler om de erfaringer, vi har gjort. Det ærede medlem hr. Poul Sørensen omtalte konflikten med olieselskaberne i 1956. Forholdet var ikke det, at der ikke kunne komme olie ud. Forholdet var det, at da tillod fagforeningerne sig at ville være medbestemende, og så svarede olieselskaberne med totalt at lukke af for olieudbringningen. Det ærede medlem hr. Poul Sørensens og hans partifællers vrede vendtes ikke mod olieselskaberne, som totalt ville lukke af, men derimod mod Dansk Arbejdsmands Forbund, og så fik vi desværre en afgørelse her i tinget, som reelt tjente olieselskaberne, reelt gik Dansk Arbejdsmands Forbund og de strejkende arbejdere imod.

Tilbage til det, jeg var inde på før. Man har så travlt med her at ville komme med tvungen voldgift og strejkeforbud for arbejdere og fagforeningerne og med bestemmelser om, at lønnen skal fastsættes af en voldgiftsret. Kan denne ikke blive enig, skal voldgiftsrettens formandskab ordne det, og kan de ikke blive enige, skal voldgiftsrettens formand som den eneste person diktatorisk afgøre spørgsmålene. Noget sådant kommer venstre og de konservative med på samme tid, som man har tilbragt en hel del af denne folketingssamling — hvis jeg må bruge det forældede udtryk folketingssamling — med at drage til felts mod f. eks. monopoltilsynet, og medens disse partier i allerhøjeste grad er fjendtlig sindet over for en samfundsindgriben mod urimelige priser og avancer.

Tillad mig at spørge de forslagsstillende partier: hvis vi skal have statsvoldgift til fastsættelse af arbejdernes lønninger, skal vi så ikke have statsvoldgift med diktatorisk myndighed til at undersøge, hvad der er rimelige bygge- og anlægsomkostninger, til at gennemgå licitationstilbud og slå prisen ned, når man synes, den er for høj? Skal det være tilladt de tilbudgivende gennem fællesaftaler at opretholde en pris, der passer deres organisationer eller sammen slutninger? Bør vi ikke have statsindgreb mod dem? Skal vi ikke have statsfastsatte cementpriser? Eller hvad med hele levnedsmiddelbranchen, som man også har stor forkærlighed for, befolkningens tilstrækkelige forsyning med levnedsmidler? Det skal altså være muligt at lade en voldgiftsret eller en voldgiftsrets formand fastsætte, hvad der er den rimelige løn til arbejderne på dette område, men bør vi så ikke også have en statsinstans, der fastsætter, hvad der er den rimelige avance for de forskellige led, som behersker produktionen og distributionen af levnedsmidler? Det ville være konsekvent, men jeg er ganske klar over, at noget sådant kommer de to partier ikke med; det er ensidigt arbejderne, man har kig på.

Hvad med sukkerroepriisen? Der har for nylig været truet med strejke fra sukkerroedyrkerforeningen. Ja, jeg ved godt, at man vil forsøge at klare det sofistisk med at sige, at det var skam ikke strejke, men man kan ikke tvinge folk til at dyrke sukkerroer, de må selv om, hvorvidt de vil dyrke sukkerroer eller byg; men når der er en organisation omfattende sukkerroevlere, der ikke alene ved beslutninger, men ved at sikre sig underskrift fra sine medlemmer belaver sig på at boykotte dyrkningen af sukkerroer, er det noget, der så aldeles akkurat modsvarer en organiseret strejke fra en fagforening eller et fagforbunds side. Hvad skete der, da det i hvert fald blev proklameret, at man ville forsøge at organisere en sådan strejke, der utvivlsomt ville true befolkningens forsyning med levnedsmidler? Der skete det, at venstrepressen og den konservative presse havde den største sympati for denne eller disse strejketruende foreninger, og der skete det, at et konservativt medlem af dette ting — en af dem, der formentlig må opfattes som medforlags-